

Sygn. akt KR I R 28/25

POSTANOWIENIE

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2026 r. na posiedzeniu niejawnym,

wniosku pełnomocnika: E K , A N , A C B
K , T S -J ,

w przedmiocie uzupełnienia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) z dnia 22 kwietnia 2026 r. nr KR I R 28/25,

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu, E K , A N , A C , B

K , T S -J , K K , K
O K O K K -O M H -S ,
M Z C Z M N ,

na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej ustawa z dnia 9 marca 2017 r.) oraz art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 111 § 1 i § 1 b ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1961, dalej: k.p.a.),

postanawia:

1. odmówić uzupełnienia decyzji Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich nr KR I R 28/25 z dnia 22 kwietnia 2026 r.;

2. na podstawie art. 16 ust. 3 i 4 ustawy z 9 marca 2017 r., zawiadomić o wydaniu niniejszego postanowienia poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obowiązującego Ministra Sprawiedliwości.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 14 maja 2026 r. (data wpływu do MS: 19 maja 2026 r.) zatytułowanym „Wniosek o uzupełnienie decyzji Komisji nr KR I R 28/25 z 22 kwietnia 2026 r. (Sygn. akt KR I R 28/25) r.pr. K [imię] W [nazwisko] pełnomocnik: E [imię] K [nazwisko], A [imię] N [nazwisko], B [imię] K [nazwisko], A [imię] C [nazwisko] i T [imię] S [nazwisko]-J [nazwisko], wniósł o uzupełnienie decyzji Komisji nr KR I 28/25 z dnia 22 kwietnia 2026 r. co do rozstrzygnięcia dotyczącego dalszej części kontrolowanej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 37/GK/DW/2016 z dnia 1 lutego 2016 r. w ten sposób, że do uzupełnianej decyzji zostanie dodany punkt 2, zgodnie z którym Komisja orzeknie o utrzymaniu w mocy decyzji w zakresie udziałów przyznanych:

- a. T [imię] S [nazwisko]-J [nazwisko] (wynoszącego 6/30 części),
- b. A [imię] C [nazwisko] (wynoszącego 5/30 części),
- c. A [imię] N [nazwisko] (wynoszącego 5/30 części),
- d. B [imię] K [nazwisko] (wynoszącego 4/30 części).

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że w niniejszej sprawie Komisja powinna była w decyzji nr KR I R 28/25 rozstrzygnąć nie tylko w przedmiocie stwierdzenia nieważności części odnoszącej się do udziałów przyznanych E [imię] K [nazwisko], ale także w pozostałej części kontrolowanej decyzji odnoszącej się do udziałów przyznanych; T [imię] S [nazwisko]-J [nazwisko], A [imię] C [nazwisko], A [imię] N [nazwisko] B [imię] K [nazwisko]. W uzasadnieniu wniosku powołano się również na zapatrywania Komisji co do „sentencji rozstrzygnięć” wyartykułowanych w innych jej decyzjach.

Komisja zważyła, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą prawną wnioskowanego uzupełnienia decyzji jest art. 111 § 1 k.p.a., zgodnie z którym strona może w terminie 14 dni od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji zażądać jej uzupełnienia co do rozstrzygnięcia bądź co do prawa odwołania, wniesienia w stosunku do decyzji powództwa do sądu powszechnego lub skargi do sądu administracyjnego albo sprostowania zamieszczonego w decyzji pouczenia w tych kwestiach. Uzupełnienie lub

odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia (art. 111 § 1 b k.p.a.).

Zatem, decyzja wymaga uzupełnienia, gdy jest niekompletna, a więc zawiera rozstrzygnięcie, które jest niepełne oraz nie zawiera pouczenia o zakresie i trybie weryfikacji decyzji lub też zamieszczone w niej pouczenie nie daje pełnej informacji co do uprawnień stron (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 lutego 2002 r. I SA 1771/00 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 31 stycznia 2008 r. IV SA/GI 730/07).

Uzupełnienie zaś rozstrzygnięcia sprawy będzie miało miejsce wtedy, gdy z powodu błędu w ocenie stanu faktycznego i prawnego sprawy lub niedbalstwa przy sporządzaniu decyzji wydano decyzję w samej rzeczy częściową, chociaż w ocenie organu ją wydającego miała ona załatwiać całą sprawę. Niekompletność rozstrzygnięcia sprawy powinna być widoczna przy porównaniu go z materiałami zawartymi w aktach sprawy, a więc z żądaniami strony, zakresem postępowania wyjaśniającego, z zebranymi w sprawie materiałami i dowodami (por. B. Adamiak, I. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego – Komentarz, 2024 r. wyd. 19).

Taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie nastąpiła.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, iż organ może odmówić uzupełnienia decyzji wówczas, gdy brak jest ku temu przesłanek. Stosownie do art. 104 § 2 k.p.a. decyzja powinna załatwiać sprawę co do istoty w całości lub w części (bądź w inny sposób kończyć sprawę w danej instancji). Decyzja wymaga zatem uzupełnienia wówczas, gdy jest niekompletna, tj. zawiera rozstrzygnięcie, które jest rozstrzygnięciem niepełnym.

Kompetencje orzecznicze Komisji określa m.in. przepis art. 29 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., który normuje sposoby zakończenia postępowania rozpoznawczego. W przywołanym artykule ustawodawca ustanowił zamknięty katalog rozstrzygnięć, które mogą zapaść w tym postępowaniu. Unormowanie sposobów zakończenia postępowania przez określenie zamkniętego katalogu rozstrzygnięć, powoduje, że niedopuszczalne jest zakończenie tego postępowania przez wydanie decyzji innej treści niż te określone w art. 29 ust. 1 pkt od 1 do 5 ww. ustawy.

W przedmiotowej sprawie zastosowano zaś rozstrzygnięcie zawarte w art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 9 marca 2017 r., które mieści się w ww. katalogu rozstrzygnięć. Zgodnie z jego treścią Komisja wydaje decyzję, w której stwierdza nieważność decyzji reprivatyzacyjnej lub postanowienia w całości lub w części, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego lub w przepisach szczególnych. Jest to rozstrzygnięcie pełne i wyczerpujące.

Stosownie zaś do treści art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną. Jednocześnie, w przeciwieństwie do pozostałych punktów art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. nie przewidziano wydawania w tym zakresie jakichkolwiek orzeczeń o charakterze częściowym. Nie stwierdzono więc, że Komisja może częściowo utrzymać w mocy decyzję reprivatyzacyjną. Z kolei, w art. 29 ust. 1 pkt 3 a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. ustawodawca nie wskazał na możliwość częściowego utrzymania w mocy decyzji reprivatyzacyjnej w przypadku stwierdzenia jej nieważności w pozostałym zakresie. Nie przewidziano również posiłkowego stosowania art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. do przypadków, gdy spełniona jest hipoteza w art. 29 ust. 1 pkt 3 a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Pomimo to w tym ostatnim artykule dopuszczono możliwość częściowego stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej.

Oznacza to, że Komisja, stwierdzając częściową nieważność decyzji reprivatyzacyjnej, wyłącznie rozstrzyga w tym względzie i nie potrzebuje dodatkowych podstaw prawnych z art. 29 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Jednocześnie nie orzeka dodatkowo, że w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną. Tego rodzaju okoliczność wynika bowiem wprost z treści sentencji decyzji Komisji – skoro stwierdzono częściową nieważność to tym samym oczywistym jest, że rozstrzygnięcie Prezydenta m.st. Warszawy pozostaje w mocy w pozostałym zakresie.

W niniejszej sprawie Komisja stwierdziła nieważność decyzji Prezydentam.st. Warszawy nr 37/GK/DW/2016 w części, w zakresie obejmującym udział należący do E K wynoszący 10/30 części. Zatem, rozstrzygnięcie Komisji zostało skonstruowane w taki sposób, że nie ma żadnych wątpliwości co do jego zakresu. Stwierdzenie nieważności części decyzji nastąpiło z uwagi na fakt, iż tylko ta część zawierała wady z art. 156 § 1 k.p.a., które jednak nie wywierały wpływu na treść pozostałych rozstrzygnięć, mogących samodzielnie funkcjonować w obrocie prawnym (tj. co do pozostałych udziałów przyznanych: T S -J , A C , A N , B K). W tej sytuacji nie można przyjąć, że decyzja Komisji nr KR I R 28/25 jest niekompletna, niepełna, a tylko taka decyzja podlegałaby uzupełnieniu.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 kwietnia 2007 r., sygn. akt VI SA/Wa 127/07 „Jeżeli decyzja rozstrzyga o całości żądania bądź wydano decyzję częściową (taki charakter ma tylko decyzja, w której w sposób wyraźny podano, iż jest to decyzja częściowa) to taki stan rzeczy uzasadnia odmowę uzupełnienia decyzji”.

Z tych też względów, mając na uwadze podstawy prawne wydania decyzji Komisji, jednoznaczną sentencję decyzji Komisji oraz uzasadnienie prawne decyzji Komisji, gdzie wprost zostało wskazane, w jakiej części decyzja Prezydenta m.st Warszawy została obarczona wadą nieważności, a w jakiej nie, wniosek strony jest zupełnie nieuzasadniony. Zatem, biorąc pod uwagę przepis ustawy z dnia 9 marca 2017 r. oraz stosowanie w sprawach nieuregulowanych przepisów k.p.a., decyzja Komisji spełnia wymogi wskazane w art. 107 k.p.a. Decyzja nr KR I R 28/25 zawiera bowiem wszystkie konieczne elementy decyzji administracyjnej tj. oznaczenie organu administracji publicznej, oznaczenie daty wydania, powołanie podstawy prawnej rozstrzygnięcia, uzasadnienie faktyczne i prawne, jest opatrzona podpisem przewodniczącego Komisji z podaniem jego imienia i nazwiska, a także zawiera pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Ponadto, w ocenie Komisji wnioski o uzupełnienie stanowią jedynie bezpodstawną polemikę z przytoczeniem analizy prawnej przepisów postępowania dotyczącego tzw. „postępowania ogólnego” uregulowanego w k.p.a., zupełnie nie odnoszących się do szczególnego postępowania przed Komisją, która działa na podstawie przepisów specjalnych.

Należy również podkreślić, że przytaczane w uzasadnieniu wniosku, fragmenty odnoszące się do uzasadnienia innej decyzji Komisji nie znajdują przy tym adekwatnego zastosowania w niniejszej sprawie. Przywoływana przez wnioskodawcę decyzja (KR III R 28/18), została wydana w zupełnie innym stanie przedmiotowym, faktycznym, jak i o innych podstawach prawnych rozstrzygnięcia. Jest to poza tym, sprawa incydentalna, która w ogóle nie wskazuje na jakąkolwiek praktykę Komisji, na tle ponad 300 wydanych przez Komisję decyzji. Utrwalona praktyka, to coś więcej niż jedna decyzja wydana w tożsamym stanie faktycznym i prawnym.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 czerwca 2024 r. II GSK 2439/23 „Nie sposób uznać za „utrwaloną” praktykę jednorazowego rozstrzygnięcia, nawet jeśli było korzystne dla skarżącej i przyjmować go za trwałą podstawę do wydawania dalszych błędnych decyzji”.

Zaznaczyć przy tym należy, że zgodnie z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w sprawach nieuregulowanych niniejszą ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem art. 8 § 2, art. 13, art. 25, art. 31, art. 96-96n, art. 114-122, art. 127-144 tej ustawy. To oznacza, że Komisja nie stosuje art. 8 § 2 k.p.a., wskazującego, że organ administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępuje od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że zasada indywidualnego traktowania każdej sprawy w postępowaniu administracyjnym wynika bezpośrednio z naczelnych zasad Kodeksu postępowania administracyjnego i jest kluczowa dla legalności decyzji. Organ nie może działać szablono, a każda sprawa wymaga odrębnej analizy.

Reasumując mając na uwadze wyżej wskazaną analizę prawną należało odmówić uzupełnienia decyzji nr KR I R 28/25 z dnia 22 kwietnia 2026 r.

Wobec powyższego Komisja na podstawie powołanych powyżej przepisów, orzekła jak w sentencji.

Przewodniczący Komisji
Arkadiusz Myrcha

POUCZENIE:

1. Zgodnie z art. 10 ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. niniejsze postanowienie jest ostateczne.
2. Zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 tej ustawy zawiadomienia o wydaniu postanowienia uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia.
3. Zgodnie z art. art. 111 § 1b k.p.a. uzupełnienie lub odmowa uzupełnienia decyzji następuje w formie postanowienia, natomiast art. art. 111 § 2 k.p.a. stanowi, że w przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 1b, termin dla strony do wniesienia odwołania, powództwa lub skargi biegnie od dnia jego doręczenia lub ogłoszenia.